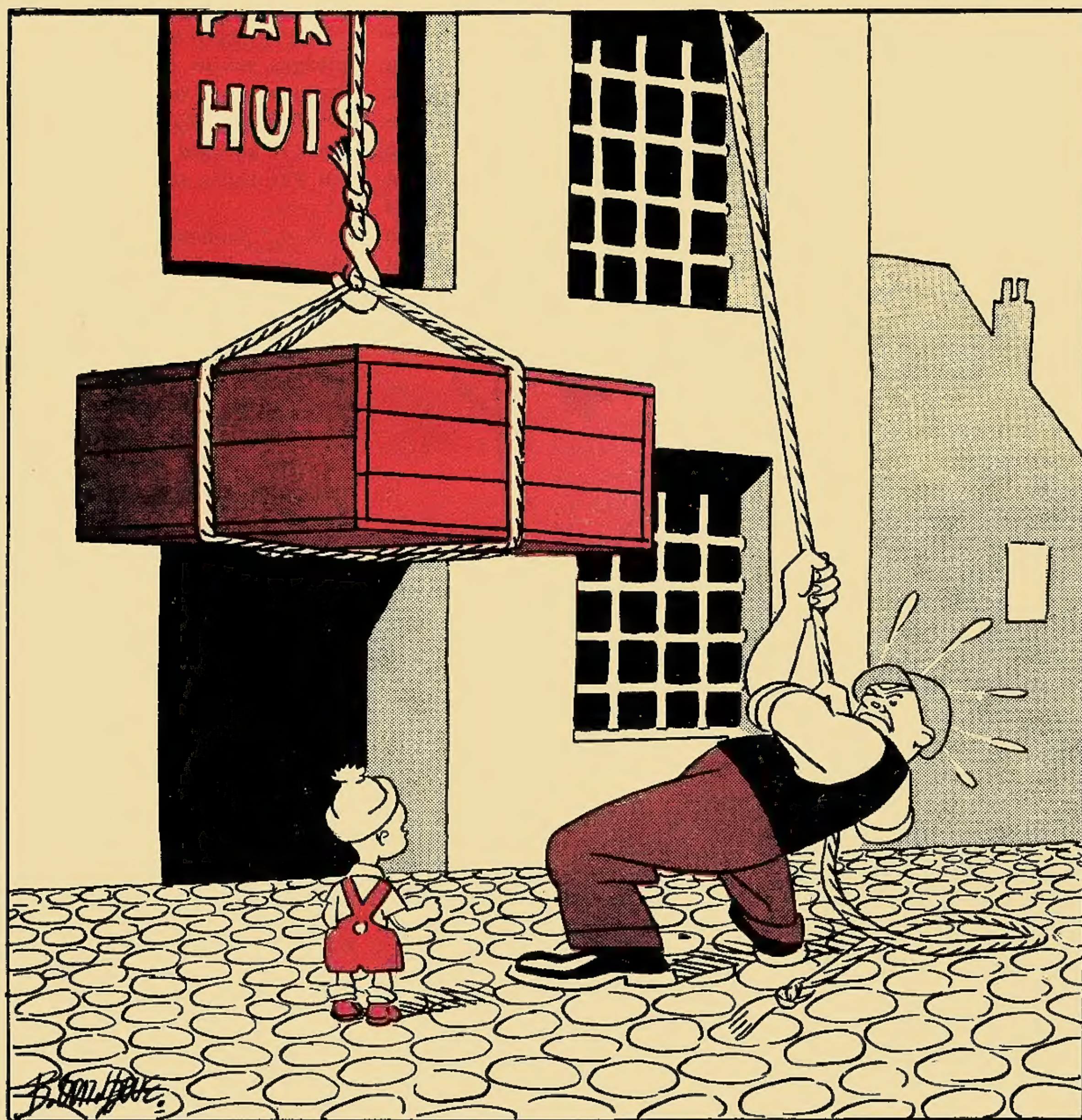
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 3 APRIL 1941

„ZAL IK JE EEN HANDJE HELPEN, BAAS?”

HET VERLOREN ELFENSCHOENTJE

Het begin van het verhaal is al een poosje geleden gebeurd. Het was toen nog midden in de zomer en erg warm. Overdag, als de zon scheen, bleven de kabouters in hun woningen, veilig en lekker koel onder de wortels van een of andere holle boom. En de elfjes sliepen op het heetst van de dag in de bloempjes. Alleen 's avonds en 's nachts was er leven en vertier. Nu wil ik jullie eens iets vertellen van Twinkelina en Humpsiebumpsie. Twinkelina was een lief, teer elfje met een paar grote vlindervleugels. Ze sliep altijd in een blauw bloemkelkje, dat wij het grasklokje noemen. Twinkelina had zelfs zo'n klein blauw klokje op haar hoofd en het stond haar o, zo aardig.

Humpsiebumpsie was een kabouter, die goed bevriend was met Twinkelina. Natuurlijk zijn alle elfen en kabouters goed bevriend met elkaar, maar Humpsiebumpsie was het toch vooral met Twinkelina, omdat hij toevallig ook zoveel van grasklokjes hield en deze bloempjes aan zijn zorg waren toevertrouwd. Want ieder elfje en iedere kabouter heeft in het bos zo z'n eigen taak. Nu is er één ding, waar de elfjes nooit goed tegen kunnen, en dat is zonneschijn. Dat wil zeggen: ze weten wel dat zonneschijn goed is voor dier en plant, maar zelf worden ze toch niet graag door de zon beschenen. Elfjes zijn trouwens ook zó teer, dat ze alleen maar het maanlicht kunnen verdragen. In de zon zouden ze misschien verbranden. Vóór 's morgens de zon opkomt, zorgen dan ook alle elfjes, dat ze thuis zijn. In een bloem, onder een beschuttend blad of in een leeg eikeldopje, overal schuilen ze overdag en dat is dan ook een van de redenen, dat we ze op onze wandelingen door het bos nooit te zien krijgen. Meestal slapen ze overdag, om 's nachts weer te kunnen dansen en plezier maken. En zo stoeide Twinkelina ook volop, die warme zomernacht. Ze fladderde van bloem tot bloem, had wat van een rijpe braam gesnoept, waardoor haar blauwe kleedje een beetje paars was geworden. Zo kwam Twinkelina op het feest van elfen en kabouters aan om er te dansen. Dansen kon ze als de beste, misschien wel het allermooist. De kabouters, die wat lomp ter been waren, dansten ook wel eens, al was dat meer iets koddigs, maar toch speelden ze liever. Ze hadden van

zilverspinrag fijne harpjes gemaakt, waarvan de muziek zo zuiver klonk, dat deze instrumentjes nooit behoefden te worden gestemd.

De nacht was al verstreken en nog altijd dansten de elfjes, totdat ineens Humpsiebumpsie z'n harpje liet vallen en riep: „Kijk, kijk, de zon komt al op! Gauw naar bed, kinderen!"

Humpsiebumpsie kon best zo'n vaderlijke toon aanslaan, want hij was al heel oud en had een lange, lange baard.

Vlug sprongen alle elfjes op. Ze sprongen van de takken, de paddenstoelen, van de bloemstengels en de grassprietjes, en plotseling waren ze allemaal verdwenen. Alleen Twinkelina stond nog tussen het gras.

„O, o," jammerde ze, „wachten jullie even, ik heb m'n schoentje verloren."

Humpsiebumpsie stak z'n hoofd uit het deurtje, dat tussen de wortels van z'n huisje was gemaakt, en riep: „Vlug, Twinkelina, dat schoentje van je vinden we nog wel. Laat maar liggen, kom gauw en kruip in je grasklokje."

Maar nog even, heel even, wilde Twinkelina naar het verloren schoentje zoeken. Ze keek hier en daar naar het blauwe muiltje, maar omdat er zoveel blauwe grasklokjes stonden, kon ze het schoentje niet zo gauw vinden. 't Was toch zó jammer, want op ieder schoentje zat een parel, gemaakt van een dauwdruppel. Het was dan ook niet prettig, zo'n mooi schoentje te verliezen!

Toen kwam de zon. Ineens keek ze helemaal boven de wolken uit. Zeker zou Twinkelina haar vleugeltjes hebben geschroeid, als de boskoningin zich niet over haar ontfermd had. Want plotseling was Twinkelina veranderd in een grasklokje! Humpsiebumpsie had het duidelijk gezien en uit vrees,

dat hij zou vergeten welk grasklokje Twinkelina was, sprong hij vlug te voorschijn en draaide om het stengeltje van dat grasklokje een stukje zilverspinrag.

Zo zou hij de arme Twinkelina ten minste altijd terug kunnen vinden.

Maar ach, het gaf al heel weinig, want hoewel spoedig iedereen in het bos wist, wat er met Twinkelina was gebeurd, kon niemand helpen. Zelfs de boskoningin, die Twinkelina had betoverd, wist er geen raad op. „Allereerst moet haar elfenschoentje teruggevonden worden," zei de boskoningin. „Dan zullen we verder zien. Dat ik Twinkelina in een grasklokje heb veranderd, heb ik gedaan om haar het leven te redden. Anders zou de zon haar hebben geschroeid en was ze nu misschien al dood geweest. Helaas is het niet zo gemakkelijk, haar nu weer tot een elfje te maken. Zonder dat verloren elfenschoentje gaat het zeker niet."

Dat was me nu toch iets treurigs! Iedereen in het bos zocht en zocht. De volgende nacht werd er niet gedanst en gezongen, want elfjes en kabouters hadden het te druk met zoeken. Overdag zochten zelfs de eekhoorntjes en de haasjes en de vogeltjes, maar niets hielp.

„Waar dat schoentje toch gebleven kan zijn?" zuchtte Humpsiebumpsie telkens. Intussen moest hij de grasklokjes verzorgen, dus hij deed natuurlijk zijn uiterste best om de betoverde Twinkelina goed te behandelen. Was het erg warm, dan haalde hij een kastanjedopje vol water voor haar. Was het wat te koel, dan hing Humpsiebumpsie z'n warme jasje om haar heen. Andere klokjes verdorden en lieten hun bloemblaadjes vallen, maar Twinkelina bleef tussen het gras staan. En iedere avond speelde het kaboutertje op z'n harpje van zilverspinrag. Toen werd het herfst en het werd koud in het bos. De bladeren dwarrelden naar beneden, het regende veel en omdat Humpsiebumpsie z'n jasje nu bijna voortdurend moest missen om er Twinkelina mee te beschutten, had hij het zelf eigenlijk erg koud.

Daarom naaide hij van zacht mos een lekker warm pelsje voor Twinkelina. Alleen haar hoofdje, waaraan nog maar één bloemblaadje zat, stak boven het moskleedje uit. En intussen vroeg Humpsiebumpsie zich af, hoe hij die arme Twinkelina de winter zou kunnen doorhelpen. Hij ging eindelijk om raad bij de boskoningin. Ja, wat te doen? Het beste leek de boskoningin, dat Twinkelina heel voorzichtig werd uitgegraven en overgeplant in de warme kabouterwoning. Ze zou dan in elk geval niet doodgaan van de kou. Zo gezegd, zo gedaan. Humpsiebumpsie haalde z'n spa en toog aan het werk. Hij begreep wel, dat hij bij het graven heel voorzichtig zou moeten zijn om Twinkelina's fijne worteltjes niet te beschadigen. Het plantje moest met kluit en al de kabouterwoning worden binnengedragen. Ook moest Humpsiebumpsie oppassen, dat de worteltjes van het plantje niet te koud konden worden. Hij groef en groef, tot het zweet van z'n voorhoofd gutste. Eindelijk had hij al een groot gat gegraven, toen hij ineens iets tussen de aarde zag glinsteren. 't Zag blauw en de glans was die van een parel! Vlug groef het kaboutertje verder en ja hoor, daar had hij het! 't Was het verloren elfenschoentje van Twinkelina. Met een kreet van vreugde sprong Humpsiebumpsie te voorschijn en trommelde alle kabouters bij elkaar. Zou Twinkelina nu weer een elfje kunnen worden, en hoe kwam het schoentje daar zo in de grond?

Dat laatste kwamen de kabouters gauw te weten. Vlak bij de grasklokjes woonde een mol in de grond en die had het elfenschoentje gepakt, toen het van Twinkelina's voetje schoot. Meestal droeg hij het mooie schoentje om z'n hals als medaillon. Dat vond hij zo deftig, als er visite kwam. Zo'n ijdel dier ook! Voor straf maakte de boskoningin de mol zó erg bijziende, dat hij nooit meer verwaand kon zijn. En na hem zijn alle mollen zo slecht van gezicht gebleven.

Humpsiebumpsie moest een bloemkelkje vol honing en dauwdruppels vullen en toen hij dat over de worteltjes van de betoverde Twinkelina had uitgegoten, veranderde deze weer in een gewoon elfenkindje. Dat was me een feest die nacht in de kabouterwoning, onder de wortels van de holle boom! En Twinkelina paste voortaan goed op, dat ze haar schoentje niet meer verloor.

W. S.

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Alsof hij haasje-over speelde sprong hij, met de handen op het hoofd van Touwsnor, over den ridder heen en ontsnapte voor de tweede keer.

Met Touwsnor vlak op zijn hielen rende Tommie het kasteel weer in en zag voor een venster een touw hangen. Hij sprong in de vensterbank, greep 't touw en liet zich zakken.

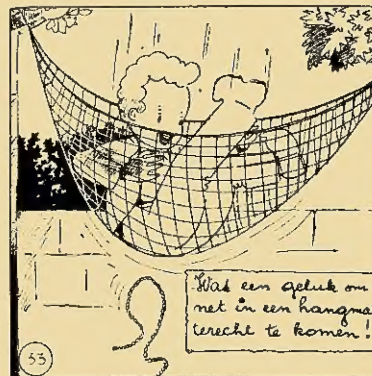

Touwsnor keek eerst lelijk op zijn neus en Tommie lachte hem uit, maar toen greep de ridder zijn zwaard en riep: „Wie het laatst lacht, lacht het best!"

Met één klap van zijn zwaard kapte hij het touw doormidden, zodat Tommie naar beneden tuimelde. Van dien lastigen klant ben ik voorgoed af! dacht de roofridder.

Tommie duikelde holderdebolder naar beneden en hij zou beslist armen en benen gebroken hebben als hij niet een beetje geluk had gehad. Want tussen twee takken hing een hangmat.

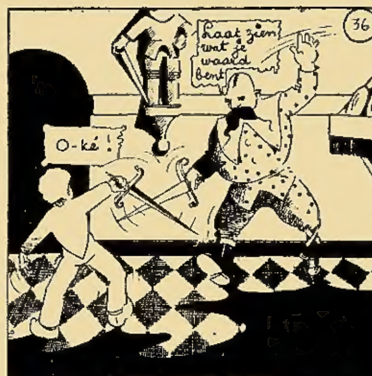

En daar kwam Tommie precies in terecht! Eerst zat hij nog wat beduusd te kijken, maar toen hij voelde dat hij niets mankeerde, sprong hij vlug op de grond en raapte het touw op.

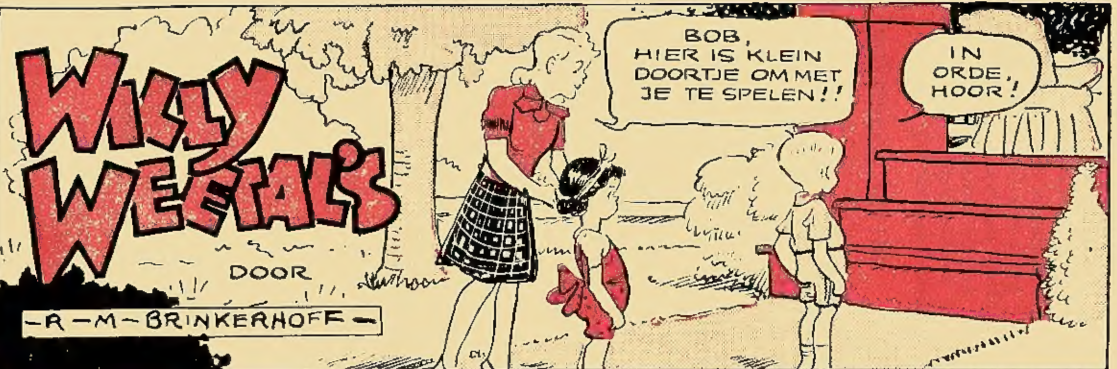

Dat kon nog eens van pas komen! Hij kon er bijvoorbeeld een lasso van maken, want lassowerpen kon Tommie ook best. Daar had je Touwsnor al weer.

Die kwam kijken hoe het met Tommie was afgelopen en hij keek vreemd op toen hij zag dat deze niets mankeerde. Tommie rende weg en kwam plots in de wapenzaal terecht.

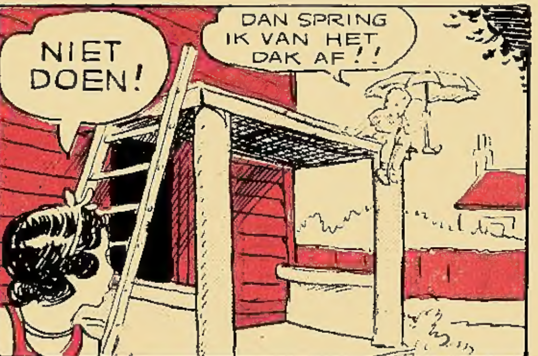

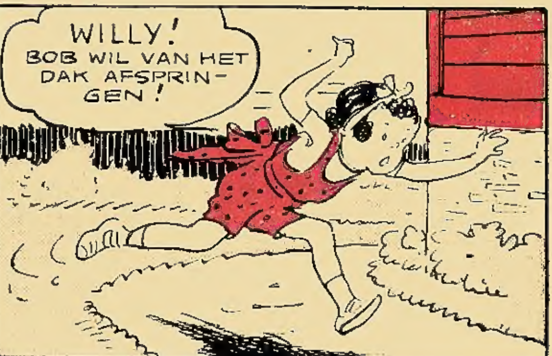

Dan maar vechten! Hij greep een zwaard van de muur en begon met Touwsnor te schermen. Klikklak, klikten de degens op mekaar. Tommie hield zich goed, maar ineens....

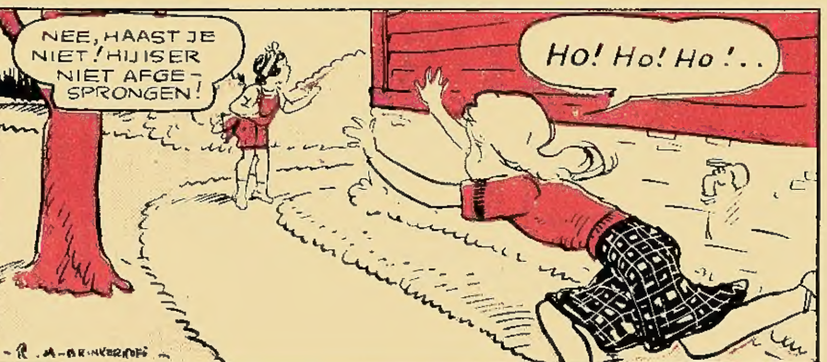

WILLY WEETAL'S
DOOR
-R-M-BRINKERHOFF-
BOB, HIER IS KLEIN DOORTJE OM MET JE TE SPELEN!!
IN ORDE, HOOR!

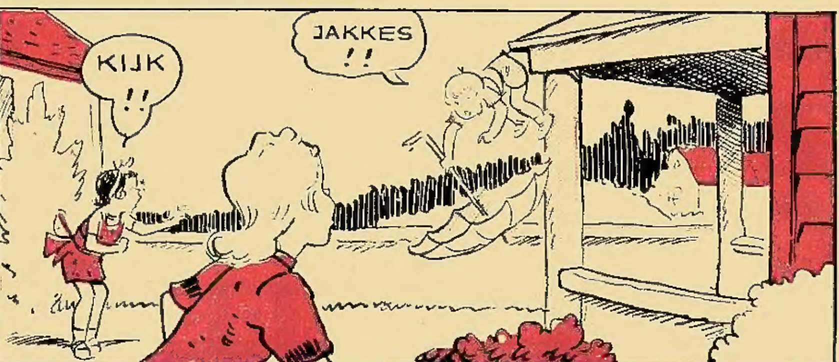

EN WAT WOU JE SPELEN? VLIEGMACHINE!
DAT ZOU ENIG ZIJN!

EERST KLIM IK MET DE LADDER NAAR BOVEN. KIJK!
OH-

NIET DOEN!
DAN SPRING IK VAN HET DAK AF!!

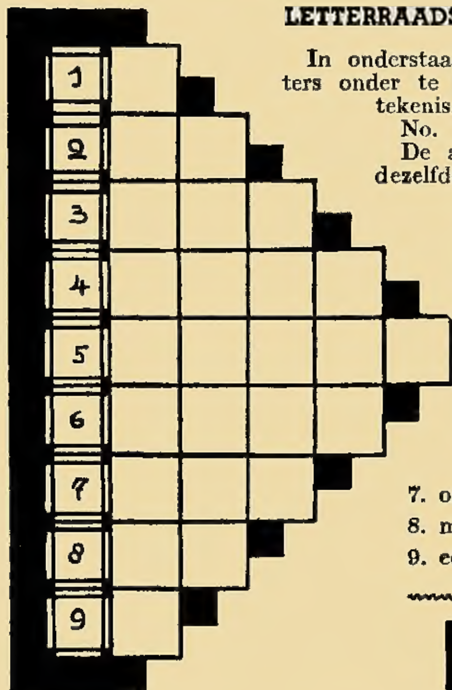

WILLY! BOB WIL VAN HET DAK AFSPRIN-GEN!

NEE, HAAST JE NIET! HIJ IS ER NIET AFGE-SPRONGEN!
Ho! Ho! Ho!..
-R.M-BRINKERHOFF-

KIJK !!
JAKKES !!

BONT ALLERLEI

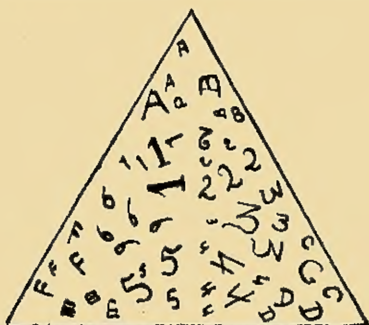
LETTERRAADSEL

In onderstaande vakjes hebben wij letters onder te brengen in de gestelde betekenis.

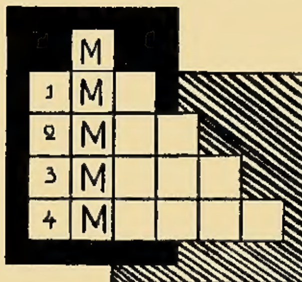
No. 1 en 9 slechts één letter. De andere vakjes hebben steeds dezelfde letters als 't voorgaande. Wij voegen dus telkens een nieuwe letter bij of nemen er een willekeurige letter van af.

1. een bepaalde medeklinker.
2. jezelf.
3. vochtig.
4. kledingstuk.
5. bepaald orgaan.
6. spleet.
7. om goed op te drogen.
8. muzieknoot.
9. een klinker.

EEN MOEILIJKE OPGAVE

In deze driehoek staan lettertjes en cijfers. Namelijk de cijfers 1, 2, 3, 4, 5 en 6 en de letters A, B, C, D, E en F. Dat zijn 12 groepjes. Nu moet je die driehoek indelen in 12 vakjes. Da's gemakkelijk, hè? Maar.... je moet er voor zorgen dat er 6 vakjes waarin de centjes, tweetjes enz. tot en met de zesjes staan, allemaal even groot en gelijkvormig zijn. Ook de 6 vakjes waarin de A's, B's enz. tot en met de F's komen te staan, moeten gelijk zijn in vorm en grootte. Je mag ook geen enkele lijn door cijfers of letters heen trekken. Dat is lastiger, hè? Toch spelen drie rechte lijnen en een cirkel het klaar. Maar dat had ik eigenlijk niet moeten verklappen.

M-RAADSEL

Op deze letter „M" kunnen wij woorden vormen in de hieronder gestelde betekenis. Wij handhaven telkens de voorgaande letters.

1. mij.
2. vermoeid.
3. dapperheid.
4. voorbeeld.

WIE WEET HET ?

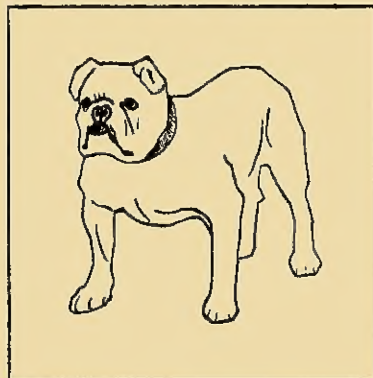
1. Mijn eerste zeg je soms als je 'n grote afstand moet afleggen; mijn tweede betekent wending, verandering en bij mijn geheel moet je goed op je tellen passen, dat je er de regels precies van weet of 't loopt akelig mis.

2. Aan welke nieten heb je de handen vol?

3. Mijn eerste betekent zoveel als aanstonds; mijn tweede is een welbekend en graag gezien familielid en bij mijn geheel huilen sommige mensen vaak tranen met tuiten.

Oplossingen vorig nummer

KEN JE ME ?

WAT KOBUS OP HET BORD SCHREEF

De meester is een goede man
Hij geeft ons les en hij heet Jan.
Hij leest ons voor uit een dik boek.
En zet de stouterds in een hoek.
Wij houden veel van hem, gewis,
Vooral wanneer hij jarig is.

VRUCHTENPUZZLE

1. Ananas (5-9-10-9-13-14).
2. Pruim (4-7-3-2-6).
3. Peer (4-8-11-7).
4. Banaan (15-10-9-13-10-9)
5. Aardbei (5-10-7-12-15-11-16). of (13-10-7 enz.).
6. Druif = 12-7-3-2-1.

Zoals men ziet zijn er verschillende manieren om aan de namen te komen.

WAT EN WELK ?

Kiespijn. Hooikoorts. Mazelen. Trompet. Accordeon. Trommel.

RARA, WAT IS DAT?

1. Na - der - hand. 2. Naam - val. 3. Spoor - boek.

TRANSPARANTJES

Voor deze kleurige vensterplaatjes heb je niet zoveel nodig. Met het volgende kun je volstaan: nogal vrij stevig papier en een snijpen of althans een dun heel scherp mesje. Hiermee gaat het ook wel, maar wie keurig werk wil leveren, koopt voor 'n paar centen een snij- of retoucheerpen, die je trouwens in zaken waar papierbenodigdheden verkocht worden kunt op de kop tikken. Als je beginneling bent in 't maken van transparant-(doorschijnende) beelden, kies je natuurlijk een zeer eenvoudig en toch aardig modelletje. Je neemt een stuk stevig wit tekenpapier en met potlood teken je daarop een aardig landschapje, een boom, een vogel enz.

Alle lijnen worden dik zwart uitgevoerd en de verschillende vlakken zwart aangevuld. In 't begin moeten we vooral de lijnen niet te smal nemen, want dan scheuren ze, later bij 't wegsnijden der witte vlakken, vast en zeker door. Voorkomen is ook hier beter dan genezen.

Zodra we klaar zijn met de zwarte vlakken, nemen we de snijpen en beginnen alles wat wit is weg te snijden. Snijd je per ongeluk eens een zwarte lijn of een kruispunt door, dan is er nog niets verloren, hoor. Bij 't later opplakken van transparantpapier komt dat wel weer in orde. Doorschijnend papier van verschillende kleur is tegen billijke prijs nog wel te krijgen in papierhandel enz. Voor de hemel of lucht kiezen we blauw. Hiervoor leggen we dus de tekening op het blauwe papier, omlijnen met potlood het benodigde stuk, knippen het uit en plakken het aan de achterzijde van onze tekening vast. Voor de bodem nemen we groen.

Nu zijn we echter nog niet helemaal klaar, want het spreekt vanzelf dat we onze tekening willen bewaren en vooral willen beveiligen tegen stof en ander vuil. Daarom leggen we ze tussen twee glazen platen. Uiterst geschikt hiervoor zijn afgedankte fotografische platen. Onder glas is ook goed, mits het precies grootte en vorm heeft van onze tekening.

Het snoertje, waarmee we het transparant willen ophangen, leggen we nu om de tekening heen, heel kort aan de rand, knippen vier zwarte papierrepen en plakken hiermee zowel snoer als glasschijven en tekening flink vast. Aan de bovenkant knopen we de beide touwtjes tot een flinke lus en ons transparantje is klaar om voor het raam te hangen. Althans zo gauw ons plaksel droog is.

Gemakshalve geven we hier een tweetal voorbeelden waarvan je plezier kunt hebben. Als je de slag te pakken hebt, zal je zelf wel genoeg ontwerpen vinden om er leuke schilderijtjes van te maken.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

MAAKT WIND!

